

ВИННИЙ ТА ГАСТРОНОМІЧНИЙ ТУРИЗМ: ПОЄДНАННЯ ОСВІТИ, ТЕХНОЛОГІЙ ТА БІЗНЕСУ

**ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
КРУГЛОГО СТОЛУ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
“ТЕХНОЛОГІЇ ХАРЧОВИХ ПРОДУКТІВ І КОМБІКОРМІВ”**

УДК 332.158:379.851 (663/664)
ББК 65.43
В 48

Рекомендовано до видавництва Вченою радою
Одеської національної академії харчових технологій

*Матеріали, занесені до збірника, друкуються за
авторськими оригіналами.*

Голова оркомітету Міжнародної науково-практичної конференції
«Технології харчових продуктів і комбікормів»
Заслужений діяч науки і техніки України, д-р техн. наук, професор
Єгоров Богдан Вікторович

Укладач: к.г.н., доцент кафедри туристичного бізнесу та рекреації
ОНАХТ Орлова Марія Леонідівна

Дизайн обкладинки: к.т.н., доцент кафедри туристичного бізнесу та
рекреації ОНАХТ Калмикова Ірина Семенівна

Винний та гастрономічний туризм: поєднання освіти,
технологій та бізнесу : збірник матеріалів круглого столу в рамках
міжнародної науково-практичної конференції «Технології харчових
продуктів і комбікормів» (м. Одеса, 27 вересня 2018 р.) / Одеська
національна академія харчових технологій. — Одеса : Друкарня
«Хамелеон К», 2018. — 101 с.

ЗМІСТ

НАПРЯМ РОБОТИ ОСВІТА І КАДРИ ТУРИСТИЧНОГО БІЗНЕСУ

Крупіца І. В., Апексімова Т. С.	5
Суспільне значення фахівців екскурсійної справи	8
Крупіца І. В., Воскресенська О. В., Лазука К. Д.	14
Особливості системи підготовки кадрів туристичного бізнесу	17
Меліх О. О., Ващеця Я. М.	20
Організація та планування подорожі в Європу: компетенції фахівців	
Меліх Т. Г., Гірченко В. О.	
Наповнення та впровадження мобільного додатку з дисципліни «Система туристичних атракцій»	
Мотузенко О. О., Дмитрук О. Ю.	
Міжнародне співробітництво у підготовці кадрів для еногастрономічного туризму: на прикладі магістерської програми з подвійним дипломуванням «Географія еногастрономічної рекреації та туризму»	

НАПРЯМ РОБОТИ ДИНАМІЗМ РЕГІОНАЛЬНИХ РИНКІВ ТУРИСТИЧНИХ ПОСЛУГ ТА ІНФРАСТРУКТУРИ

Демирова М. Д.	26
Підходи до оцінки ефективності господарської діяльності підприємства ресторанного господарства	29
Добрянська Н. А., Гьокхан Сьонмез	34
Особливості турецької кухні при організації оздоровчих турів	36
Крупіца І. В., Браїлян Б. О.	39
Історична спадщина як фактор розвитку туризму	42
Кубриш Н. Р., Доробець М. А.	45
Туристичний бум через «ефект Більбао» в архітектурі музею міста Одеси	48
Меліх О. О., Кухаренко Т. В.	51
Інфраструктурні проблеми розвитку туризму м. Одеси	
Нестерчук І. К.	
Гастрономічний туризм в географічно-регіональних полімасштабних процесах	
Новічков В. К., Наджафова К. Р.	
Розвиток екологічного (сільського, зеленого) туризму в Одеській області	
Олешко Л. І., Головчанський В. О.	
Культура і туризм в поєднанні спорту та архітектури	
Орлова М. Л., Ярьоменко С. Г., Слаблюк М. В.	
Ринок туристичних послуг Одеської області	

Слаблюк М. В., Орлова М. Л.	55
Гастрономічні традиції та уподобання туристів з Нордичних країн	59
Ярьоменко С. Г., Дейнега З. В.	
Підходи до оцінки ефективності системи управління підприємства ресторанного господарства	

НАПРЯМ РОБОТИ ЕНОГАСТРОНОМІЧНИЙ НАПРЯМОК РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ

Гілко О. К.	62
Конкурентоспроможність винного туризму в Україні: проблеми та перспективи розвитку	65
Добрянська Н. А., Конопля Д.	67
Особливості гастрономії в круїзній подорожі	70
Крупіца І. В., Златова Ю. В.	74
Популяризація фестивально-виставкової діяльності болгарського народу в Одеській області	76
Крупіца І. В., Мельничук Ю. О.	79
Просування гастротурів в хлібопекарській галузі	83
Любчук О. К., Ярченко Ю. В.	88
Маріуполь фестивальний: багатогранна сучасність	94
Меліх О. О., Саркісян Г. О., Калмикова І. С.	97
Привабливість туристичного та дегустаційного бізнесу Одеської області	
Мотузенко О. О., Бульба В. В., Кіреєва А. О.	
Аналіз ринку еногастрономічного туризму України	
Мотузенко О. О., Петліна Д. В.	
Досвід організації винних доріг Італії	
Петліна Д. В., Мотузенко О. О., Ганчукова О. В.	
Фестивальна діяльність у рамках винного туризму: європейський та український досвід	
Трішин Ф. А., Гусейнов С. Т.	
Конкуренція винних турів	
Шикіна О. В., Пилипенко А. О.	
Розвиток гастрономічного туризму в Одесі	

РОЗВИТОК ЕКОЛОГІЧНОГО (СІЛЬСЬКОГО, ЗЕЛЕНОГО) ТУРИЗМУ В ОДЕСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Новічков В. К., канд. техн. наук

Наджафова К. Р., магістр

Одеська національна академія харчових технологій

Екотуризм або екологічний туризм (сільський, зелений) – тип туризму, що полягає у подорожах до природних територій чи сіл, що не зазнали значного забруднення антропогенним фактором [1]. Для України загалом даний вид туризму є дуже перспективним, адже має значні плюси: по-перше цей вид туризму не потребує значних витрат, що для країни у кризовому економічному стані є більш ніж актуальним; по-друге екологічний туризм сприяє вихованню населення в екологічному плані тому, що одним з головних принципів екотуристів є прибирання сміття після себе і свого відпочинку, правильна його утилізація – така проста, але важлива річ, що може докорінно змінити екологічний стан одного міста, країни, а потім і усього світу.

В Україні екологічний туризм найбільш розвинений на заході країни. Популярні напрямки в Львівській, Івано-Франківській, Закарпатській та Чернівецькій областях. Далі по відвідуваності йдуть Дніпропетровська та Київська області [2]. Насамперед, згадуючи екотуризм, найпоширеніша асоціація виникає із Карпатами. І дійсно, відпочинок у Карпатах є найбільш рекламованим і відомим на українському туристичному ринку. Взимку Карпати належать любителям активного відпочинку (катання на лижах, сноубордах, санчатах і т.д.). Влітку ж це місце стає притулком для багатьох екотуристів не тільки з України, а і із-за кордону. Куди конкретно можна поїхати відпочити в Україні по областях: Полтавська область може похвалитися гоголівськими місцями (Диканька і Великі Сорочинці), садибою Кочубеїв, Музеєм українського гончарства в селі Опішні та т.д.; Село Петриківка Дніпропетровської області з головою занурить вас в атмосферу козацтва і знаменитого петриківського розпису.; Корсунь-Шевченківський, що на Черкащині, особливо представляти не треба завдяки великому Кобзарю. Особливо сподобається Корсунь-Шевченківський заповідник.; Харківська область – це Печенізьке водосховище і Хозарський шлях (спеціальний тур).; У Київській області є таке селище – Балико-Щучинка (Кагарлицький район). Цікавий воно тим, що розташоване на дніпровському березі і в цих

краях створюється музейний комплекс на розкопках селища трипільської культури. По всій Україні розташовані села, що є або можуть стати придатними для відпочинку екотуристів. Інше питання – це стан більшості з цих сіл, що не відповідає вимогам навіть просто життя сільських жителів, не говорячи вже про спеціальний відпочинок для екотуристів.

Цінова політика екологічного туризму в Україні. Одне із найцікавіших питань – це у скільки виллється такий вид відпочинку? Оскільки діапазон цін досить широкий, то вартість відпочинку в цілому буде залежати від наступних факторів: сезонність, інфраструктура (відстань селища від доріг, річки-озера-моря, наявність магазину, медпункту і т.д.), побут (наявність таких благ, як холодильник, телевізор, ванна / душова, туалет, газова або електроплита і ін.), додаткові послуги/розваги (екскурсії, трансфер до місця, майстер-класи з виготовлення глечиків, вишивці, катання на човні, конях, доїння корови і т.д.). Є варіант просто поїхати, куди очі дивляться в прагненні «торкнутися витоків», як є, без особливого комфорту і благ, а є можливість відправитися в одну з багатьох спеціально побудованих садиб (в тому ж Закарпатті), але це для туристів, які не хочуть жертвувати звичними благами цивілізації [3]. Ці пункти і формують у кінцевому підсумку ціну на тур, яка в середньому буде починатися від 250-300 грн.

Відпочинок в Одесі у більшості асоціюється із морем і історичними екскурсіями по місту – це є класичний варіант відпочинку, що не втрачає популярності. А ось екологічний туризм – напрям відносно новий. Одеська область має достатню кількість природних ресурсів для організації екотуризму: Дунайський біосферний заповідник, Нижньодністровський національний парк і багато сіл розташованих у придатних для екотуризму територіях. Територія Одеської області – це мережа заказників, регіональних ландшафтних парків та унікальних пам'яток природи. Екологічний туризм можливий і в самому місті, біля берегової лінії і за ним, у селах. Якщо пошукати в мережі інтернет місця для екологічного відпочинку в самій Одесі, то частіше можна потрапити на рекламу готеля Villa Pinia, що позиціонує себе як екоготель. І справді, в описі готеля можна побачити, що там використовуються лише натуральні матеріали в оформленні й оснащенні, чисті екологічні продукти для харчування і послуги, що цілком відповідають слову «екологічний». Цей готель має добрі відгуки від тих, хто його вже відвідував і є непоганим варіантом ековідпочинку у міській межі [4]. А що

стосується відпочинку за містом? Основні центри екологічного туризму Одеської області розташовані в Біляївському, Білгород-Дністровському, Ізмаїльському, Кодимському, Кілійському, Тарутинському та Татарбунарському районах. Практично в кожному селі в Одеській області при бажанні можна знайти і орендувати хатинку на певний період та насолодитися відпочинком у сільській місцевості [5; 6]. Але, головною проблемою, що перешкоджає швидкому розвитку екологічного туризму в Одеській області і Україні загалом, були і залишаються економічні труднощі, брак державного фінансування, тому поки що якість такого виду відпочинку залишає бажати кращого і не може задовольнити більшість охочих до екотуризму.

Для розвитку екологічного туризму в Одеській області необхідно:

- отримати достатнє фінансування з боку держави або при можливості залучити закордонних інвесторів, адже без належного фінансування неможливо розробити необхідну інфраструктуру і рівень якості обслуговування;

- зробити інфраструктуру екологічного туризму Одеської області, на прикладі розвинутих екокурортів світу, придатною і привабливою не тільки для внутрішнього туриста, а і й зовнішнього;

- створити цікавий екологічний продукт з новими маршрутами і розважальними програмами.

Література

1. Глобальний маркетплейс для електронної комерції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://nyigde.ua>
2. Відгуки про все на світі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://otzovik.com>
3. Відпочинок в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://restplace.com.ua>
4. Ділова Одеса [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://news.dilova.com.ua>
5. Ваш гід у світі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ua.igotoworld.com/ru>

КУЛЬТУРА І ТУРИЗМ В ПОЄДНАННІ СПОРТУ ТА АРХІТЕКТУРИ

Олешко Л. І., асистент

Одеська державна академія будівництва та архітектури

Головчанський В. О., магістр

Одеська національна академія харчових технологій

Спорт і архітектура завжди були одним з основних інструментів атракційної привабливості для туристів. Олімпіада, Чемпіонат світу, безпрецедентно високого рівня будівлі – це асортимент методів, перевірений часом для відвідування туристами міст та дестинацій.

Історично склалося, що величезний інтерес до трансляцій телеканалами СРСР відкриття і закриття Олімпіади, урочистий Олімпійський вогонь з грецької Олімпії мали популярність всього світу. Наприклад, А. Гітлер мав конкретні цілі у 1936 році: показати силу Рейху. Проведення Олімпійських ігор до II Світової війни поєднало дві зброї – спорт і архітектуру, самий ємний на той момент Олімпійський стадіон, кілька спортивних споруд, розташованих на одній території, видовищні ритуали, освітлення відбувається в усіх можливих засобах масової інформації: багато хто з цих нововведень відтворюються і сьогодні. Як відомо, за планом А. Гітлера і А. Шпеєра (провідного архітектора Німеччини 19 століття), нова столиця (Берлін) повинна була будуватися уздовж Бранденбурзьких воріт. Величезні проспекти зобов'язані були з'єднувати Олімпійський стадіон (існуючий і сьогодні) з центром міста, де планувалося побудувати Народний Зал. Але Шпеєру не пощастило: його будівлі практично не збереглися, а будував він виключно важливі урядові – Міністерство пропаганди та Рейхсканцелярію.

Фізкультурно-спортивні споруди – це постійно мінлива система, яка пов'язана з розвитком суспільства. Чим менше місто, тим вище повинна бути універсальність залу чи стадіону. Але експлуатація великого універсального залу все більш ускладнюється, тому що повсякденні потреби міста вимагають декількох і менших за величиною залів. Тому навколо побудованих найбільших громадських споруд ми часто бачимо нерозвинену інфраструктуру. Як правило місто не має можливості утримувати такий винятковий або неефективно діючий «пам'ятник» як зал та стадіон. Тому, на нашу думку, необхідна програма державна та